

JUSTITSMINISTERIET

Besvarelse af spørgsmål nr. 118 af 11. februar 2002 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 261).*Spørgsmål:*

»Har justitsministeren en handlingsplan, der skal sikre, at domstolene kan leve op til det mål, at vidner og ofre skal have mulighed for særskilt venterum, særskilt adgangsforskel m.v., således at vidner og ofre kan deltage i en retssag uden at opleve risiko for at blive udsat for truende adfærd fra sigtede og dennes pårørende? Spørgsmålet skal ses i lyset af, at der i finanslovsforslaget for 2002 tilsyneladende er lagt op til nedskæringer for domstolene.«

Svar:

Justitsministeriet har anmodet Domstolsstyrelsen om en udtalelse i anledning af det rejste spørgsmål. Domstolsstyrelsen har udtalt følgende:

»Ved lov nr. 14 af 18. maj 2000 om ændring af retsplejeloven m.v. blev en række af forslagene i Justitsministeriets Vidnebeskyttelsesrapport gennemført.

For så vidt angår forslagene vedrørende udformningen af retsbygningerne fremgår det af bemærkningerne til loven, at det inden for de eksisterende bygningsmæssige rammer næppe vil være muligt at afsætte plads til et særskilt venterum for vidner, der ikke bør konfronteres med tiltalte eller med personer med tilknytning til denne. Som følge deraf foreslås, at det, hvor indretning af særskilte venterum ikke er praktisk muligt, overvejes lokalt, om vidner i særlige sager kan få mulighed for at vente i et andet lokale, f.eks. i et voterings- eller advokatværelse, et ubenyttet kontor eller i rettens sekretariat.

Domstolsstyrelsen udsendte på den baggrund cirkulæreskrivelse af 28. september 2000 (vedlagt som bilag), hvori Domstolsstyrelsen henstillede, at embeder, hvor der i tilknytning til retssalen ikke var indrettet særskilt venterum for vidner, tog kontakt til den lokale politimester med henblik på at indgå en lokal aftale om, hvordan beskyttelsen af vidnerne i forbindelse med afgivelse af vidneforklaring i retten kunne håndteres. Justitsministeriet udsendte samme dag en cirkulæreskrivelse til politi og anklagemyndighed med anmodning om, at der lokalt blev truffet aftaler om problemet.

Domstolsstyrelsen er ikke i besiddelse af oplysninger, der kan belyse, i hvilket omfang der lokalt er indgået sådanne aftaler, eller hvad indholdet af sådanne aftaler i givet fald måtte være. Det er dog Domstolsstyrelsens indtryk, at der generelt er et godt samarbejde mellem politi, anklagemyndighed og domstole i sager, hvor vidner føler sig truede, og at der i langt hovedparten af disse sager iværksættes passende foranstaltninger, jf. ovennævnte lovbemærkninger.

Styrelsen iværksatte endvidere i sommeren 2000 en 1-årig forsøgsordning med vagtpersonale i retsbygningerne i København, Århus og Odense. Efter evaluering af forsøgsordningen blev det besluttet at gøre den permanent ved de tre embeder, idet den havde medvirket til at sikre trygge rammer for vidner. Domstolenes bevillingsmæssige situation muliggør imidlertid ikke, at ordningen udvides til at omfatte flere embeder.

For så vidt angår etablering af særskilte venterum for vidner er det styrelsens opfattelse, at dette kun i meget begrænset omfang er muligt - eller særdeles bekosteligt - inden for domstolenes eksisterende bygningsmæssige rammer. Den bevillingsmæssige situation på domstolsområdet, herunder navnlig de besparelser, der er varslet for den kommende årrække, bevirker således, at mulighederne for at indrette særskilte venterum for vidner er blevet yderligere begrænset.«